

LBRIS

We know
books

Emma Donoghue

Influența stelelor

Traducere din limba engleză
de Irina Negrea

EDITURA
ART

CUPRINS

1. Roșu	5
2. Maro	131
3. Albastru	226
4. Negru.....	321
<i>Nota autoarei</i>	401

Redactor: Ioana Tudor
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Corector: Theodor Zamfir
Design copertă: Anca Chiriță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Donoghue, Emma

Influența stelelor / Emma Donoghue; trad. din lb. engleză
de Irina Negrea. – București: Cărțile Musai, 2025

ISBN 978-606-710-924-5

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111

Emma Donoghue
The Pull of the Stars

Copyright © 2020 by Emma Donoghue, Ltd.

© Cărțile Musai, 2025, pentru prezenta ediție
Cărțile Musai este un imprint al Grupului Editorial ART

1

ROȘU

Mai rămâneau câteva ceasuri de întuneric când am plecat de-acasă în acea dimineață. Am mers cu bicicleta pe niște străzi împuțite din Dublin, alunecoase din cauza ploii. Pelerina mea scurtă de culoare verde mă proteja ca să nu mă fac ciuciulete, însă mânecile de la mantou s-au udat leocă în scurt timp. O miasmă de balegă și sânge mi-a ajuns la nări când am trecut prin dreptul unei ulițe, unde așteptau niște vite pentru abator. Un flăcăiandru îmbrăcat cu o haină de bărbat a strigat o mârânăie la adresa mea. Am pedalat mai repede, depășind o mașină care abia se târa, ca să facă economie de benzină.

Mi-am lăsat bicicleta pe străduța obișnuită și am prins lacătul cu cifru pe roata din spate. (Fabricație germană, desigur. De unde să mai fac eu rost de așa ceva când mecanismul o să ruginească?) Am desfăcut benzile laterale care-mi țineau ridicate poalele fustei și mi-am luat din coș geanta îmbibată de ploaie. Mi-ar fi convenit să parcurg cu bicicleta tot drumul până la spital, mai ales că aș fi ajuns acolo în jumătate din timpul cât îmi lua să

merg cu tramvaiul, însă sora-șefă nu accepta nici în rup-tul capului ca infirmierele ei să vină pline de nădușeală.

Ieșind pe stradă, puțin a lipsit să mă ciocnesc de o cisternă pentru dezinfecție. Un miros dulceag cu iz de gudron impregna aerul din jur. M-am ferit de oamenii mascați care stropeau în rigole și băgau furtunul prin grătarele fiecărei guri de canal.

Am trecut pe lângă un sanctuar de război improvi-zat dintr-un triptic din lemn, drapat cu steagul brita-nic. Tot acolo era și o statueta ciobită a Fecioarei Maria, în veșmânt de azur, iar dedesubt, un raft de pe care se revărsau flori ofilite. Numele înscrise cu vopsea repre-zentau doar câteva zeci de irlandezi din zecile de mii care pieriseră până acum, din sutele de mii care se înrolase-ră. M-am gândit la fratele meu, pe care îl lăsasem acasă mâncând o felie de pâine prăjită.

În stația de tramvai, pata de lumină electrică de pe jos începea să semene a băltoacă odată cu venirea zorilor. Pe stâlpul felinarului erau lipite reclame: EȘTI VLĂGUIT ȘI SLĂBIT DIN CAUZA VIEȚII PEA ACCELERATE? TE SIMȚI BĂTRÂN ÎNAINTE DE VREME?

A doua zi urma să împlinesc treizeci de ani.

Dar nu voiam să mă indispun din cauza cifrei. Vâr-sta de treizeci de ani însemna maturitate, o anumită prestanță și forță, nu? Și chiar sufragiul, acum când îl extindeau la femeile de peste treizeci de ani care întru-neau criteriile votului cenșitar. Cu toate astea, perspec-tiva de a merge la urne mi se părea greu de imaginat, din moment ce în Regatul Unit nu mai avuseseră loc alegeri

generale de opt ani și nici nu aveau să mai fie până nu se termina războiul, or, numai Dumnezeu putea ști în ce stare avea să se găsească omenirea până atunci.

Primele două tramvaie au trecut vâjâind prin stație, ticsite de călători; anulaseră probabil mai multe linii de transport în această săptămână. Când a venit al trei-lea, m-am îmbrâncit ca să mă sui și eu. Cu tălpile mele de cauciuc, alunecam însă rău pe treptele stropite cu fenol. Ținându-mă strâns de balustrada scării în timp ce tramvaiul se hurduca prin negura dimineții, m-am săltat până la urmă sus pe platformă. Pasagerii de pe partea cu balcon păreau uzi learcă, așa că m-am vârat sub acoperiș, unde pe un afiș lung scria: ACOPERĂ-ȚI GURA ȘI NASUL CÂND TUȘEȘTI SAU STRĂNUȚI... PROȘTII ȘI TRĂDĂTORII RĂSPÂNDESC MOLIMA.

Începea să mă ia cu frig după mersul pe bicicletă și dărdâiam deja. Doi bărbați de pe bancheta de sub acoperiș s-au tras un pic la o parte ca să mă pot așeza și eu între ei, cu geanta pe genunchi. Burnița bătea pieziș înăuntru, peste noi.

Tramvaiul a accelerat cu un geamăt ascuțit, trecând pe lângă un șir de birje care așteptau, însă caii lor cu obraze laterale n-au observat nimic. Am văzut dedesubt o pereche braț la braț, trecând în grabă prin conul de lumină al unui felinar, purtând niște măști ascuțite care semănau cu ciocurile unor păsări necunoscute.

Conductorul se apropia acum puțin câte puțin prin aglomerația de pe platforma de sus a vagonului. Felina-rul lui – plat, ca o sticlă de whiskey – împrăștia o lumină

șovăitoare peste genunchi și pantofi. Am scos din mână un penny umezit în palmă și i-am dat drumul în tinicheaua lui în care se afla fenol, întrebându-mă dacă dezinfectantul din cutie putea într-adevăr să distrugă microbii.

Omul m-a prevenit:

— Cu asta ajungi doar până la Coloană¹.

— Deci nu mai e un penny biletul, s-a scumpit?

— Nicidecum, ar ieși cu scandal. Dar nu mai poți merge cu el atâta distanță acum.

Altădată, paradoxul m-ar fi făcut să zâmbesc. Așadar, ca să ajung până la spital...

— Încă o jumătate de penny în plus peste penny-ul dumatilă, a zis conductorul.

Am pescuit portofelul din geantă și i-am găsit moneda.

Niște copii ce cărau geamantane intrau unul după altul în gara feroviară când tramvaiul nostru a trecut legănându-se prin dreptul ei; îi trimiteau la țară, în speranța că aveau să fie în siguranță acolo. Dar din câte înțelegeam eu, molima se întinsese peste tot în Irlanda. Flagelul căpătase multe nume: influența, marea gripă, gripa kaki, gripa albastră, gripa neagră sau GRIPA... (Cuvântul mă ducea întotdeauna cu gândul la o gheară care te înșfăca strâns de grumaz și îți bloca respirația.) *Maladia*, cum o numeau unii eufemistic. Sau *boala de război*, pornind de la supoziția că trebuia să fie cumva vreun efect secundar al celor patru ani de carnaj, vreo otravă dospită prin tranșee sau răspândită pretutindeni

¹ Coloana lui Nelson, construită în 1809 la Dublin, pe Sackville Street, după victoria lui Horatio Nelson la Trafalgar (n. tr.).

cu toată această harababură și vânzoleală de pe întreg cuprinsul globului.

Mă socoteam norocoasă; mă număram printre cei care trecuseră prin boală practic fără urmări. La începutul lunii septembrie căzusem la pat, cu dureri prin tot corpul, cunoscând suficient de multe despre această gripă brutală, încât să fiu speriată de-a binelea, însă reușisem să mă repun pe picioare în doar câteva zile. Culorile mi s-au părut un pic argintii timp de câteva săptămâni, ca și cum aș fi privit printr-o sticlă fumurie. În afară de asta, eram doar un pic demoralizată, dar fără să fac mare caz din atâta lucru.

Un curier – un băietan cu picioare ca niște bețe de chibrit în pantaloni scurți – a trecut vâjâind prin dreptul nostru, ridicând un evantai de apă uleioasă. Ce încet se învârteau roțile tramvaiului pe strada aproape necirculată – ca să facă economie de curent electric, presupuneam eu, sau ca să se conformeze vreunui nou regulament. Aș fi fost deja la spital dacă sora-șefă ne-ar fi lăsat să venim cu bicicleta până acolo.

De fapt, nici n-ar fi știut dacă aș fi încălcat regula impusă de ea; de trei zile zăcea proptită pe perne în salonul de infecțioase al maternității; tușea atât de rău, încât nici nu putea vorbi. Dar mi se părea josnic să fac asta, profitând de starea ei.

La sud de Coloana lui Nelson, frânele au scrâșnit și au scârțâit, după care ne-am oprit. M-am uitat în spate la carapacea carbonizată a oficiului poștal, unul dintre cele șase locuri unde rebelii se aciuseră în Rebeliunea lor

de șase zile¹. Un exercițiu inutil și aberant. Nu fusese Westminster pe punctul de a acorda Irlandei dreptul de guvernare autonomă înainte ca izbucnirea războiului mondial să amâne decizia? N-aș fi avut nicio obiecție să fiu guvernată de la Dublin și nu de la Londra, dacă lucrul acesta putea fi instituit prin mijloace pașnice. Însă focurile de armă trase pe aceste străzi în 1916 nu aduseră nicidecum mai aproape perspectiva acestei guvernări autonome. Doar ne dăduseră multora dintre noi motive să îi urâm pe cei câțiva oameni care făcuseră vărsare de sânge în numele nostru.

Nici mai încolo pe drum – unde prăvălii precum librăria de unde obișnuiam să cumpăr benzi desenate pentru Tim fuseseră rase de pe fața pământului de obuzele artileriei britanice în timpul acelei scurte rebeliuni – nu se vedea niciun semn că municipalitatea ar intenționa să reconstruiască deocamdată ceva. Unele străzi laterale rămâneau încă baricadate cu trunchiuri de copaci doborâți și sârmă ghimpată. Probabil că betonul, smoala, asfaltul și lemnul erau prea scumpe pe durata războiului.

„Delia Garrett“, mi-am zis eu. „Ita Noonan.“
„Încetează.“

„Eileen Devine, precupeța cu roaba.“ În cazul ei, gripa se transformase în pneumonie – ieri toată ziua scui-pase ceva roșu-verzui, iar temperatura ei oscila sus-jos ca un zmeu de hârtie.

¹ Rebeliunea de Paști, insurecție în Irlanda, pusă la cale de republicanii irlandezi în timpul Săptămânii Mari din 1916 (n. tr).

„Termină odată, Julia.“

Încercam să nu mă gândesc între ture la pacientele mele, din moment ce tot n-aș fi putut face nimic pentru ele până nu ajungeam înapoi în salon.

Pe un gard, detalii despre un concert de varietăți cu ștampila ANULAT aplicată de-a curmezișul peste text; o reclamă pentru Finala Campionatului de Hurling al Irlandei, peste care era lipit SE AMÂNĂ PE O DURATĂ NECUNOSCUTĂ. Atât de multe magazine trăsuseră obloanele acum, fiindcă angajații fuseseră secerați de gripă; și atât de multe birouri aveau storurile coborâte la geamuri sau anunțuri pline de regrete, bătute în cuie pe ușă. Multe dintre firmele care erau încă deschise mi se păreau părăsite, în pragul falimentului din lipsă de clientelă. Dublinul era ca o gură imensă cu dinți lipsă.

Un iz de eucalipt. Bărbatul din stânga mea, pe bancheta tramvaiului, își ținea o batistă udă peste nas și gură. Unii își dădeau cu această esență pe eșarfele de la gât sau pe haine. Îmi plăcuse mirosul de lemn proaspăt înainte să ajungă să însemne frică. Oricum, nu aveam niciun motiv să mă feresc de strănuturile unui străin, din moment ce eram imună acum la cumplita tulpină de gripă din acest anotimp; aveam cumva un sentiment de ușurare, știind că îmi luasem deja porția amară de boală.

O tuse explozivă de bărbat pe bancheta din spațele meu. Apoi o alta. Hâr, hâr, un copac hârșăit de lama unui fierăstrău prea mic. Grupul compact de trupuri s-a înclinat, încercând să se ferească. Sunetul acela ambiguu putea fi începutul gripei sau simptomul prelungit al unui

convalescent; putea însemna o banală răceală inofensivă sau putea fi un tic nervos, care se lua ca un căscat doar gândindu-te la el. Dar în momentul acela tot orașul era înclinat să presupună tot ce putea fi mai rău, și nici nu era de mirare.

Trei dricuri staționau în șir în fața unui antreprenor de pompe funebre, cu caii deja înhămați pentru primele înmormântări din acea dimineață. Doi bărbați cu șorțuri cărau pe umeri un morman de scânduri albicioase, pe o alee până în spatele clădirii – pentru a face noi sicrie, mi-am dat eu seama.

Felinarele păleau acum, odată ce se lumina de ziuă. Tramvaiul trecea huruind prin dreptul unei șalupe supraîncărcate care părea înclinată pe-o parte; am văzut doi bărbați care dădeau cu picioarele în puntea din spate. Vreo zece pasageri în haine de doliu ședea încă înghesuiți pe banchete, ca și cum încăpățânarea i-ar fi putut ajuta să sosească la înmormântare la timp. Însă cârmaciul, cuprins de disperare, și-a rezemat fruntea de volan.

Bărbatul care ședea înghesuit în dreapta mea și-a luminat ziarul cu o lanternă mică. Încetasem să mai aduc ziare acasă, de teamă să nu îl bulversez pe Tim. În unele dimineți îmi luam cu mine o carte de citit, însă săptămâna trecută biblioteca ceruse să fie returnate toate volumele pentru carantină.

Data de pe frontiscipiul ziarului mi-a amintit că era Halloween. Am observat că, pe prima pagină, ofereau limonadă caldă, asigurări de viață și „*Cinna-Mint – tablete de tuse germicide*”. Nenumărate ex-voto erau presărate printre anunțurile de mică publicitate: *Sincere mulțumiri*

Preasfintei Inimi a lui Iisus și Sfințelor Suflute pentru însănătoșirea familiei noastre. Bărbatul a întors pagina, însă ziarul lui era complet gol în interior, un imens dreptunghi de alb murdar. A scos un mârâit de iritare.

Vocea unui bărbat, din cealaltă parte a lui: „Până de curent – au fost probabil nevoiți să oprească tiparul la jumătate.”

O femeie din spatele nostru a zis: „Fac și angajații de la gaze tot ce pot ca să țină uzina în funcțiune, chiar dacă sunt cu personalul înjumătățit!”

Dar vecinul meu a întors ziarul la ultima pagină. Am încercat să nu observ titlurile în fasciculul lui de lumină tremurândă: *Revoltă navală împotriva Kaizerului. Tratat diplomatic la cel mai înalt nivel.* Lumea credea că Puterile Centrale nu aveau cum să mai reziste mult timp împotriva Aliaților. Dar, de fapt, spuneau asta de ani de zile.

Jumătate din aceste știri erau false, mi-am reconfirmat eu în gând. Sau prezentate într-o anumită lumină pentru a ridica moralul, ori cel puțin cenzurate pentru a nu demoraliza și mai mult. Bunăoară, ziarele noastre încetaseră să mai publice „Lista de Onoare” – soldații căzuți în diferitele teatre de război. Irlandezi care se înrolaseră de dragul regelui și al imperiului, sau pentru cauza justă de a apăra națiunile mici, sau fiindcă voiau o slujbă, sau din spirit de aventură, ori – ca fratele meu – pentru că un amic se înrola și el. Studiasem lista zilnic, căutând în ea numele lui Tim în cei aproape trei ani cât fusese pe front în străinătate. (Gallipoli, Salonic, Palestina – denumiri